

עין משפט
נר מצוה

ב:

וְהָא רבא דידע, רבה גרס דרבא היה צקי כדמוכה בסמוך גבי דלפרא הורמיז ורש"י פירש בסמוך דליתרחיש ליה ניסא ואין נראה לדוקא צטוף הוא דליתרחיש ליה ניסא כדמוכה בסמוך: **טיפתא** קמייתא. ושאר חכמים שהיו רואין לא היו מחמירין כ"כ או שהיו ציקאין ציותר:

בא יומא הוה מטהר לי בח"ג.

משמע שלא היתה רגילה להראות

לרב נחמן צבלה ושמא לא היה צקי והא דלמר ר"ג לעיל (דף יט:) בדס הקוס קבלה היתה צילו אי נמי היתה חוששת שמא היה מחמיר על עצמו להיות לצו נוקפו ופורש ולא יסמוך על חכמתו אי נמי שלא תתגנה בפניו אזל אין לומר דאסור לראות דמי אשמו דהא בנמ' נגעים (פ"ב מ"ה) מן כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי ענמו ר"מ אומר אף לא נגעי קרוציו כל הנדרים אדם מתיר חוץ מנדרי עצמו ר' יהושע אומר אף לא נדרי אשמו ואילו כל הדמים אדם רואה חוץ מדמי אשמו לא קמי:

אגמריה סבך. לפי הפסע משמע דלכך האמין לדבריה אזל צעין אחר נפירוש צלא דצריחן לא היה מתיר אע"ג דאגמריה סמן וקשה דפ' אלו טרפות (חולין מט.) אמרו גבי ההיא מחטא דלישתכח צסימפונא דכצלא הונא מר צריה דרב אידי טריף ורב אחא צר מניומי מכשיר לכך נראה לפרש דהשתא הדר ציה משינויא קמא והיכא דאגמריה סמין רשאי להתיר אע"ג דחכס כצר אסר יש מקשה על ילתא היכי עצה הכי הא אמרינן צפ"ק דמס' ע"ז (י.דף.) הנשאל לחכס וטימא לא יסאל לחכס ויטהר וי"ל דקפידיא לא הויא אשואל אלא אחכס אזל השואל יסאל כל מה שירצה דממוך כך ידקדקו דצבר ופעמים שהלשון טועה ויאל הדצר לאורה: [ועי' פוס' ע"ז.י. ד"ה הנשאל ומוס' חולין מד: ד"ה היחן]:

הדרן עלך כל היר

הוה חזינא דמא כיון דאמרה לי אמיה דיצחק ברי האי טיפתא קמייתא לא מיייתנין לה קמייהו דרבנן משום דוהימא לא חזינא בין טמאה לטהורה ודאי חזינא ילתא אייתא דמא לקמיה דרבה בר בר חנה וטמי לה הדר אייתא לקמיה דרב יצחק בריה דרב יהודה ודכי לה והיכי עביד הכי ^אוהתניא א'חכם שטימא אין חברו רשאי לטהר אסר אין חבריו רשאי להתיר מעיקרא טמויי הוה מטמי לה כיון דא"ל דכל יומא הוה מדכי לי כי האי גונא והאידינא הוא דחש בעיניה דכי לה ומי מהימני אין והתניא ג'נאמנת אשה לומר כזה ראיתי ואבדתי ג'איבעיא להו כזה טיהר איש פלוני חכם מהו תא שמע נאמנת אשה לומר כזה ראיתי ואבדתי שאני התם דליתיה לקמה תא שמע דילתא אייתא דמא לקמיה דרבה בר בר חנה וטמי לה ^א לקמיה דרב יצחק בריה דרב יהודה ודכי לה והיכי עביד הכי והתניא חכם שטימא אין חבריו רשאי לטהר וכו' ואמרינן טמויי הוה מטמי לה כיון דאמרה ליה דכל יומא מדכי לה כי האי גונא והאידינא הוא דחש בעיניה הדר דכי לה אלמא מהימנא לה רב יצחק בר יהודה אגמריה סמך רבי ראה דם בלילה וטימא ראה ביום וטיהר המתין שעה אחת חזר וטימא אמר אוי לי שמא טעיתי שמא טעיתי ודאי טעה דתניא לא יאמר חכם אילו היה לח היה ודאי טמא אלא אמר ^אאין לו לדיין אלא מה שענינו רואות מעיקרא אחזקיה בטמא כיון דחזא לצפרא דאשתני אמר ^א(ליה) ודאי טהור הוה ובלילה הוא דלא אתחזי שפיר כיון דחזא דהדר אשתני אמר האי טמא הוא ומפכה הוא דקא מפכה ואזיל רבי בדיק לאור הנר רבי ישמעאל ברבי ^איוסף בדיק ביום המעונן ביני עמודי אמר רב אמי בר שמואל ד'כולן אין בודקין אותן אלא בין חמה לצל רב נחמן אמר רבה בר אבוה בחמה ובצל ידו: וכמוזוג שני חלקים כו': תנא השרוני

אחזיה כשהוא לח ולא אידמי ליה כטמא: צין העמודים. היכא דגרסי ואע"ג דליכא נהורא כולי האי: וצלא ידו. נותן ידו כנגד חמה על הדס ומיאל:

כל היר פרק שני נדה

דצי חנינא הוא דחכים. ומאי צדיק כה"ג: **דמרא דארעא דישאל** צקי במראות דס מכל חכמי ארץ ישראל כדמפרש לקמן: פומבדיתא אכריה דרב יהודה צשילאי פ"ק דסנהדרין (דף פ.י:) סבי דפומבדיתא רב יהודה ורב עינא: ולא חזא. משום כבודו דרב יהודה: **ארכיא** הריס צו: **חימוד**. שנתאזית לצבלה ורלתה הדס מחמת תאוה: **איפרא** הורמיז. נכריה היתה וכן שמה ואעפ"כ היתה משמרת עצמה מנדות וקרוצה להתגיייר ואף קרצנות היתה שולחת^א. ולשון יוני איפרא חן כמו אפריון נמטייה לרבי שמעון (צ"מ דף קטו.): **הורמיז**. כמו (צ"ב דף עג.) הורמיז צר ליליתא כלומר יופי שדים היה לה: **ארכיס נו'**. ואע"ג דלמר לעיל רבא לא ידע דממא ניסא איתרחיש ליה: שלח לה. משום דורוין: **סריקוסא**. מסרק נהא: **מקטלא כלמי**. שזורגין עליה כנים. וסצרה ודאי צינו ומשום הכי שלח לי האי: **כלמי**. כנים כדמתרגמינן כניס^א כלמחא: (^א צונוני לצא. צחדרי הלצ אסם יוצצים. מחדריס^א מתרגמי' מתווילא. לומר כל חממה מלויה צכס: לא חזינא. דלילמא אשתני ואע"ג דמרלא דס טהור יש לה דלמא אי אייתא טיפתא קמייתא הוה ומחזי טמא: צין **טמא** לטהורה. כשכלין ימי טוהר של זכר או של נקבה ורלתה ציום ארצעים ואחד או ציום שמונים ואחד: **חזינא**. לההוא דמא אי דס טמא מטמינא ואי לאו מחמשה דמים הוה מטהרינא דההוא ודאי טיפתא קמייתא מיייתא דלא מוהמא דעד השתא חזאי ואתא דס טוהר שכל מ' ולכז וס' לנקבה מעין פתוח ואפי' פסקה יוס או יומים הואיל ומוחזקת היא בדמים לא והמא ומיייתא טיפתא קמייתא: **מעיקרא עמויי עמי** לה. רב יצחק משום כבודו דרבה צר צר חנה: **כזה** ראיסי. מציאה דס אחר או שלה או של חצרתה ולומרת כזה ראיתי ואצדתי אס דס זה טהור לא מספקין ליה צעומא^אה משום דהאצוד דמהימנא למימר כזה ראיתי: **כזה** טיהר לי פלוני נו' מסו. שססמוך עליה חצרתה שהרלתה דמה לזו ואמרה לה כס זה שלך הראיתי גם אני לפלוני חכם וטיהר: **נאמנא אשה נו'**. אלמא קיס לה במראה דמים: דליסיה קמן. אלל הכא דליתיה קמן ניחזי אן: **אגמריה סמן**. דפשיטא ליה דטהור והאי דהוה מטמא מעיקרא משום כבודו דרבה צר צר חנה אזל אי הוה מספקא ליה לא הוה סמין עליה: **ראה ציום**. לאותו דס עצמו: **חזר וטימא**. קס"ד דלא חזר ורואהו אלא מאליו חזר צו וטימא דסצר שמא אמש טמא הוה ועכשו שיצט נשתנה ממראיתו ממנה שהיה לו אמש ואילו הוה לא כמתחלתו הוה נראה טמא לפיכך חזר צו ממנה שטיהר: **שמא טעיסי**. צמה שחורתי וטימאמתי הואיל ומרתיבו עכשו טהור: **מעיקרא אחזקיה צעומא**. כלומר אמש לא מספק טימא אלא שפיר חזייה ואחזיק צעומא^אה דלמר' לקמן רבי צדק לאור הנר: **דאישסני**. הלצין: **הדדר אישסני**. עוד יוחר: **מפכה**. מראה אדמומיות עוצרת הילכך הדר למילתיה קמייתא וטימא. והא דלמרין אין לו לדיין אלא מה שענינו רואות היכא דלא

השרוני

מסורת הש"ס

(א) [נפמ"ש רש"י ד"ה ארכיא וכו' מוכרס דגרסות הוה רבא ועי' מוס' ד"ה והא רבא וכו'] (ב) [יומא ט: גיטין יט:] (ג) [נפס"א: דרב יהודה:] (ד) [ועי' מוס' גיטין יא. ד"ה הורמיז וכו' חולקים אפרש"י דהכא:] (ה) [לביה כל"ל יעב"ץ, (ו) [צ"ב יב:] (ז) [נעדרין ערך צר סק צ' איתא קלמי ודע דככל המתומים שלפניו תרומס כנים קלמחא וכו"כ המתורגמן ודברי רש"י ברכות לא: ד"ה ומסמרטוטי וכו' צע"ק.] (ח) חולין מד: ע"ז.י. ע"ש ברכות סג., (ט) [נכ' צ"ל יאמר:] (י) צ"ב קלא. מטהדרין (י.) (י) יעב"ץ מ"ג, (י) [צ"ל יוסף:] (יב) [כלאיתא צנחסי קטז:] (יג) [שמות ח, (יד) דברים לג,

תורה אור השלם

- ↑ סוד יי' לידאיו ובריתו לחדושיעם: תהלים כה יד

הגהות הב"ח

(א) גמ' מ"ש דילתא וכו' וטמי לה הדר אייתא לקמיה דר' יצחק: (ב) רש"י ד"ה צונוני. קלא. מטהדרין (י.) דף סח ע"ב פי' מוספות צאונתא צניע' ע"ש:

מוסף רש"י

דמרא דארעא דישאלא הוה. צקי מכל חביריו (גיטין יט.). כסומא בארובה. כסומא שססמון לירד בלריזה במקרה צעלמא (ביב יב.) אין לו לדיין אלא מה שענינו רואות. אן לו לדיין לירא ולמטע עצמו מן הדין אלא לפי מה שענינו רואות לידון, ויחזיק להניחו ללדקו ולאמרו ושוב לא יענש (שטחורין א) והא הדין לרבר המלי צבכרא, דאין לו אלא מה שלבו רואהו (ושפס"ב ב"ב קלא.)

הדרן עלך כל היר

^[1] נראה דצ"ל ואין לומר דנאחזי זמן שצלתה לשאל לרבה צר צר חנה לא היה רב נחמן בעיר